

Mennyei Jeruzsálem – az örök öröm

Textus: Jelenések könyve 21, 9-26

„És jött egy a hét angyal közül, akiknél a hét pohár volt, telve a hét utolsó csapással, és így szólt hozzám: Jöjj, megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány feleségét. ¹⁰Elvitt engem lélekben egy nagy és magas hegyre, és megmutatta nekem a szent várost, Jeruzsálemet, amely Istentől, a mennyből szállt alá, ¹¹telve Isten dicsőségével; ragyogása hasonló volt a legértékesebb drágakőhöz, a kristályfényű jáspishoz, ¹²fala nagy volt és magas, tizenkét kapuja volt, előttük tizenkét angyal, és a kapukra nevek írva, Izráel fiai tizenkét törzsének nevei: ¹³kelet felől három kapu, észak felől három kapu, dél felől három kapu, és nyugat felől három kapu. ¹⁴A város falának tizenkét alapköve volt, és azokon a Bárány tizenkét apostolának tizenkét neve. ¹⁵Aki velem beszélt, annál volt egy arany mérővessző, hogy megmérje a várost, annak kapuit és falát: ¹⁶a város négyszögletű volt, és a hossza annyi, mint a szélessége; és megmérte a várost a mérővesszővel: tizenkétezer futam, hossza, szélessége és magassága egyenlő. ¹⁷Megmérte a falát is: száznegyvennégy könyök, emberi mértékkel, amely az angyalé is. ¹⁸Falának építőanyaga jáspis, és a város színarany, tiszta üveghez hasonló. ¹⁹A város falának alapköveit mindenféle drágakő ékesítette: az első alapkő jáspis, a második zafír, a harmadik kalcedon, a negyedik smaragd, ²⁰az ötödik szárdonix, a hatodik karneol, a hetedik krizolit, a nyolcadik berill, a kilencedik topáz, a tizedik krizopráz, a tizenegyedik jácint, a tizenkettedik ametiszt. ²¹A tizenkét kapu tizenkét gyöngy volt, a kapuk mindegyike egy-egy gyöngyből, és a város utcája színarany, mint az átlátszó üveg. ²²Nem láttam templomot a városban, mert a mindenható Úr Isten és a Bárány annak a temploma. ²³És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak neki, mert az Isten dicsősége világosította meg, és lámpása a Bárány: ²⁴a népek az ő világosságában fognak járni, és a föld királyai oda viszik be dicsőségüket. ²⁵Kapuit nem zárják be nappal, éjszaka pedig nem lesz. ²⁶A népek oda viszik be kincseiket és gazdagságukat, ²⁷tisztátalanok pedig nem jutnak be oda, sem olyanok, akik utálatosságot vagy hazugságot cselekszenek: hanem csak azok, akik be vannak írva a Bárány életkönyvébe.”

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt estéken láttuk, hogy az Ószövetségben Jeruzsálem az Isten jelenlétének városa. Már Dávid hajlékot akar a fővárosban építeni a szövetség ládájának, ami ugyan nem adatik meg neki, de Istent mindvégig maga mellett tudhatja. Ezért olyan fájó Jézusnak, amikor az újszövetségi Jeruzsálemben, a templomban kufárok és árusok gyarapítják vagyonukat ahelyett, hogy az emberek ott Istent keressék. A mennyei Jeruzsálem viszont végre teljesen betölti a szerepét. Ami az ószövetségi Jeruzsálemben vágy volt, az újszövetségiben pedig csupán eszme, az örök Jeruzsálemben kézzelfogható valósággá válik: Isten jelenléte tölti be.

Talán kicsit idegen tőlünk az a barokkos, ékszerekkel, drágakövekkel ábrázolt valóság, amiről a Jelenések könyvében olvashatunk, de mindenképpen érezzük, hogy a dadogó emberi kifejezések mögött valami leírhatatlan csoda, ámulatba ejtő gyönyörűség feszül. Ahol Isten jelen van teljes valójában, ott a legértékesebb, legcsodálatosabb földi kincsek felsorakoztatása is csak részekben, jelképekben fejezheti ki a valóságot.

Érdekes dolog, hogy amikor az üdvösségről, mennyországról gondolkodunk, a legtöbb embernek tágas mező, érintetlen természet képe villan be. Az igés lapokon, könyvjelzőkön is legtöbbször hegyeket, virágos réteket látunk, szinte soha nem nyüzsgő nagyvárost. Az emberek a békét, megnyugvást általában kint a természetben, a friss levegőn keresik, a várost a rohanással, piszokkal, zaklatott életmóddal azonosítják. Milyen érdekes, hogy a Szentírás, amikor a mennyországról szól, mégsem a visszahódított paradicsom képét tárja elénk, hanem egy városét, sőt a főváros, Jeruzsálem képét. Mert az üdvösség nem a vad, önmagáért való szépség, hanem a rendezett kapcsolatok helye: Isten-ember, ember-ember gyógyult kapcsolatának színtere.

Nagyon megragadó jelképekkel találkozunk alapigénk felsorolásában. Elsőre talán nem is tudatosítjuk, melyik kijelentés mögött milyen mély tartalom húzódik meg, ezért legalább néhányat vizsgáljunk meg közelebbről is.

A mennyei Jeruzsálem négyszög alapterületű, mind a négy oldalán 3, összesen tehát 12 kapu helyezkedik el, amelyeken Izrael 12 törzsének nevei, 12 alapkövén pedig a 12 apostol neve van felírva. Azaz az üdvösség Istennek az Ó- és Újszövetségben véghezvitt megváltó munkájának gyümölcse. Tökéletes és teljes lett hát a megváltás, elvégeztetett, nem hiányzik belőle, íme semmi. Ami viszont meglepő, mert szokatlan számunkra, hogy ennek a városnak azontúl, hogy az alapterülete négyszög alakú, hossza, szélessége és magassága is egyenlő. Egyetlen várost sem építenek kocka alakúra...de van egy hely a Bibliában, amit éppen ilyenre kellett elkészíteni: a szent sátor, majd később a jeruzsálemi templom szentek szentje. Tudjuk, hogy a szentek szentje volt az a hely, ahova még a főpap is csak évente egyszer léphetett be, a nagy engesztelési ünnepen, hogy az egész nép bűnéért áldozatot mutasson be. A hagyomány szerint ilyenkor a főpap térdére fonalat kötöttek, hogy amennyiben a szent és mindenható Istennel való találkozást bűnös emberként nem élné túl, anélkül tudják őt kihúzni a szentek szentjéből, hogy oda bárkinek be kellene lépnie. Mert az Élő Isten színe elé járulni nem kis dolog. A mennyei Jeruzsálem viszont ahogy mondtuk a gyógyult kapcsolatok helye. Isten és ember gyógyult kapcsolatának a színtere is, ahol a szent Istennek látása állandó, el nem múló valóság. Az Ő jelenlétében élni – nincs ennél nagyobb dicsőség és boldogság.

A mennyei Jeruzsálem szépsége tehát nem önmagából fakad, hanem Isten dicsőségéből, amely azt teljesen kitölti, beragyogja, átjárja. Itt bárhol közössége lehet az embernek a Mindenható Istennel anélkül, hogy a Vele való találkozás, azaz az Ő szentségének teljessége a vesztünket okozná, mint történt az az ószövetségi Uzzá

esetében. Isten az örök élet napja, világossága, aki végre a mindenség középpontjában áll, hiszen a mennyei valóságban többé semmi tisztátalanság vagy kétértelmű dolog nem kap helyet.

Mégis, ki az, aki ebben az örök örömben részesülhet?

Mt 24,13 – „De aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog.” Amikor Jézus a nagy megpróbáltatás idejéről beszél, a nyomorúságokban, háborúkban, betegségekben, éhínségekben való kitartásra biztat. Minket magyarokat sokszor szoktak heves vérmérsékletű, szalmaláng lelkülettel jellemezni. A nagy nekibuzdulások népe vagyunk. Éles szemmel látjuk meg, mit kellene megváltoztatni, szőjük a nagy álmokat, kovácsoljuk az óriási terveket, és buzgón bele is vágunk azok megvalósításába. Amikor viszont jön az első nehézség vagy rendre problémákba ütközünk, igen hamar elpárolog a világmegváltó szándék. Betyárosan nekibúsulunk, és új megváltoztatásra érdemes dolgokat keresünk magunk körül. Talán nem is lenne ez minden esetben akkora baj, de sajnos a hitünkkel is így vagyunk. Meg-megragad bennünket egy igehirdetés, fellángol a magyar virtus: most aztán megváltoztatom az életemet gyökerestől, de a templomajtótól a lakásajtóig fokozatosan elpárolog a lelkesedésünk. Nézzünk csak vissza! Mi lett a múltbéli nagy fogadalmainkkal? Amit konfirmációkor, esküvőkor, keresztelekor megfogadtunk – vagy éppen az elmúlt néhány úrvacsoraosztáskor? Mit tartottunk meg ezek közül, és mi lobbant el szalmalángként?

Jézus kitartást, állhatatosságot kér az övéitől. Hinni Benne akkor is, amikor minden külső körülmény ellene szól. Követni Őt akkor is, amikor az nem előnyökkel, hanem éppen hátrányokkal, kirekesztettséggel, megvetéssel jár. Ragaszkodni Őhöz akkor is, amikor nem értjük, mit miért cselekszik vagy miért enged megtörténni. Állhatatosságot az igeolvasásban, a templomba járásban, imádkozásban.

Az imádkozásban nem megfáradó keresztyén képét számomra épp egy volt pozsonyi református asszonytestvér jelenti. Nem tudom, de elképzelhető, hogy van itt olyan, aki még emlékszik Margitka nénire, Helmeczi Margitra, aki ifjú falusi lányként költözött Bátorkesziről a nagyvárosba, hogy itt bekapcsolódjon az ébredési mozgalomba, és missziós szolgálatba álljon. Idős fejjel került végül a párkányi gyülekezetbe, ahol a bibliaórák oszlopos tagja lett. Soha nem panaszkodott, senkit szóval akaratlagosan meg nem bántott, de az igazságot el nem hallgatta. Amikor ereje egyre fogyott, és a gyülekezetbe eljönni már nem tudott, mi látogattuk őt hűgánál, aki róla gondoskodott. Margitka néni az utolsó leheletéig imádkozott. Amikor éjjelente nem tudott aludni, azokért, akiket – ahogyan ő fogalmazott – az Úr gondolatban eléje vitt. Napközben pedig a napi beosztás szerint, ahogyan azt a Bibliaolvasó Vezérfonal és Kalauz kijelöli. Nem tudom, ki figyelte már meg, de a Vezérfonalunk és Kalauzunk elején imabeosztás található. Eszerint vasárnaponként egyházunk lelki ébredéséért imádkozunk egy lélekkel, hétfőnként az egyházi és világi elöljárókért, keddenként az egyházunkban folyó lelki munkáért és a szolgálattelvőkért, stb. Majd nézze meg ki-ki otthon. „Aki mindvégig kitart, üdvözülni.” Persze nem csak imádságban, hanem hitben, szeretetben, Krisztus követésében.

Nem elég valamit csupán elkezdeni, a győzelem azoké, akik be is tudják fejezni, amit elkezdtek. „Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját” (Jel 2,10b). Egy Bach orgonajáték sem ér semmit, ha az első pár taktus után abbahagyják. Az úszó sem fejezi be két karcsapás után a tó átúszását, ha az úton át akarunk kelni, nem elég a járdáról lelépni, át is kell érni a túloldara. Nem az első hang, nem az első úszótempó vagy az első lépés számít, hanem ugyanolyan fontos a folytatás és a befejezés is. A győzelmet az utolsó akkord, az utolsó karcsapás hozza el, a túloldalra az utolsó lépéssel jutok át. A keresztyén életben is ugyanígy van: megkereszteltek,

konfirmáltam, megtértem. Szép dolog, de a döntő kérdés, hogy mindvégig kitartok-e Krisztus mellett? A tegnapi hitből nem lehet ma élni. Holnapra meg még kevésbé lehet belőle elraktározni. Mindig mai hitre van szükség. Júdás is jól kezdte, hiszen Jézus tanítványa volt, de nagyon rosszul fejezte be. Legyünk mindvégig állhatatosak, tartsunk ki hitben, reménységben és szeretetben, mert olyan mennyei öröm várományosai vagyunk, „amit szem nem látott, fül nem hallott, az ember szíve meg nem sejtett” (1Kor 2,9). Ámen.